

Susanna Tamaro

Büyük Bir Aşk Hikâyesi

Roman

2. BASKI
Çeviri: EREN CENDEY

♥ can
çağdaş

SUSANNA TAMARO

BÜYÜK BİR AŞK
HİKÂYESİ

Can Çağdaş

Büyük Bir Aşk Hikâyesi, Susanna Tamaro

İtalyanca aslından çeviren: Eren Cendey

Una Grande Storia

İlk (çeviriye kaynak alınan) baskı: Solferino, 2020

© 2020, Susanna Tamaro

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Vicki Satlow, Agency srl işbirliği ve Kalem

Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: 2021

2. basım: Haziran 2021, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Simge Konu

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Başak Nur Vanlıoğlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4924-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750749247

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SUSANNA TAMARO
BÜYÜK BİR AŞK
HİKÂYESİ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Eren Cendey

♥can

Susanna Tamaro'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yüreğinin Götürdüğü Yere Git, 1995

Tek Ses İçin, 1996

Anima Mundi, 1997

Yanıtla Beni, 2001

Aklı Bir Karış Havada, 2002

Rüzgâr Ne Diyor, 2005

Yüreğimin Sesini Dinle, 2006

Luisito / Bir Sevgi Öyküsü, 2009

Sessizlik Bir Erdemdir, 2011

Sonsuza Kadar, 2011

Var Olan Ada, 2012

Her Melek Korkunçtur, 2013

Kökler, Yollar ve Yitik Benler, 2014

Düşünen Bir Yürek, 2016

Bakışınla Aydınlanır Dünya, 2019

SUSANNA TAMARO, 1957'de Trieste'de doğdu. Zor bir çocukluk dönemi geçirdi. 1976'da, 18 yaşındayken Friuli'de tanık olduğu deprem ve 25 yaşındayken geçirdiği ölümcül hastalık, Tamaro'da derin izler bıraktı. Yazmaya 27 yaşında başlayan Tamaro'nun edebiyat dünyasında tanındığı ilk eseri, *Tek Ses İçin* adlı öykü kitabı oldu. İlk kez 1994'te yayımlanan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git* adlı romanı, aylarca liste başı oldu, birçok dile çevrildi, yazarı büyük üne kavuşturdu ve 1995'te beyazperdeye uyarlandı. Tamaro, *Aklı Bir Karış Havada* ve *Anima Mundi* adlı romanları ve *Yanıtla Beni*, *Rüzgâr Ne Diyor* adlı öykü kitaplarının ardından, 2005'te *Her Sözcük Bir Tohumdur* adlı deneme kitabını yayımladı. 2006'da *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*'in devamı niteliğindeki *Yüreğimin Sesini Dinle*, 2011'de *Sonsuza Kadar* çıktı. Onu yine 2011'de *Var Olan Ada* izledi. Tamaro, 2013 yılında iki esere daha imzasını attı: *Her Melek Korunçtur* ve *Via Crucis: Meditazioni e preghiere*. 2014'te *Kökler, Yollar ve Yitik Benler*, 2015'te de *Düşünen Bir Yürek* yayımlandı. Yazar, çok sevdiği kedileri ve köpeğiyle birlikte Orvieto yakınlarında bulunan Porano'daki evinde yaşamaktadır.

EREN CENDEY, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Susanna Tamaro'nun bütün kitaplarının yanı sıra Italo Calvino, Cesare Pavese, Valerio Massimo Manfredi, Roberto Calasso, Dino Buzzati, Marlo Morgan, Daria Bignardi, Margaret Mazzantini ve Umberto Eco gibi yazarların pek çok eserini Türkçeye kazandırdı.

*Amansız çaresizliklerine rağmen beni dünyaya getirme
cesaretini buldukları için, anne ve babama.*

Dünyanın kurtuluşu çok sayıda bilge
insanın varlığına bağlıdır.

Bilgelik, 6:24

1

ÇOK UZUN ZAMANDAN BERİ

İki gün boyunca aralıksız yağmur yağdı. Alçak, şişkin, kurşuni bulutlar denizin ötesine uzanan ufku örtmek için inmiş bir pelerini andırıyordu. Nemli ev, yorgun yürek, şömine karşısındaki divana uzanıp kitap sayfalarını çevirmek beni umursamaz kılmıştı.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, telleri kırık eski şemsiyemizi alıp tavukları kümese kapatmaya gittim. Fazla uğraşmam gerekmedi çünkü dördü de içeri girmişler, tünelerine tünemişlerdi bile.

Ancak eve döndüğümde batıda, havanın açık olduğu günlerde Korsika'nın mavimsi silüetini seçebildiğimiz yönde gri duvarların açılmaya başladığını, iki bulut kümesinin birbirinden uzaklaştığını ve aralarındaki boşlukta önce ürkekçe, sonra daha cüretkârca güneş ışınlarının belirmediğini fark ettim; ışık, usulca inat ederek gökyüzünde daha geniş katmanları ele geçiriyordu. Son birkaç şeyi toparlayıp kepenkleri kapattığım süre içinde bulutlar ağır bir tiyatro perdesi gibi kalkarak tatlı pembeliğin geriden belirmesine izin verdiler; bu, günbatımında havanın güzelleşeceğinin müjdesini veren pembelikti. Bu umuda karşın, çalılıarın hâlâ kara ve çıplak olan dalları senin çözümlenmeye bayıldığın benim içinse son derece gizemli olan o dilin cümlelerini yansıtıyordu.

Mutfağa girdim: Buz gibiydi, ocakta bir şey kaynamayalı çok olmuştu. Kendime bir çay yaptım, buzdolabında kalmış bir-iki parça şeyi kızarttığım ekmeğin üzerine koydum. Küçük bir tepsiye yerleştirip yeniden divana döndüm, koca kütük neredeyse yanıp kül olmuştu. Bir odun daha attım, közleri canlandırmak için körükle hava üfledim sonra minderlerin üzerine serildim, televizyonu açtım, ben ekmeğimi dalgınlıkla yerken bir politikacı sürüsünün tutarsız gevezeliği odamın sessizliğine yayıldı.

Üzerimde sadece battaniyeyle uyuyakalmışım.

Rüyaların gizemli karmaşasının bir noktasında senin sevgili kovanların beliriverdi. Ne bir arı giriyor ne bir arı çıkıyordu, içeride hayat yok gibiydi. Kim bilir kaç aydan beri kendi hallerine terk edilmişlerdi? Çok, belki de çok fazla. Anlık uyanmalarım sırasında ufaktan pişmanlık hissettim. Ben ilgilenmeliyim, en azından denemeliyim, dedim kendime. Yarın mesela, diye düşündüm, güneş açarsa, evet... Sonra mutsuzlara özgü aralıklı uyku, kartları karıştırıp gecenin karanlığında bana uzattı.

Ertesi sabah güneş pırıl pırıl parlıyordu. Yağmur ağaçlara ve otlara iyi gelmişti, kışın griliği gene baskındı ama ilkbahara özgü yeniden canlanmanın belirtileri şimdiden hissediliyordu. Bir çiçeğin daha yeşil sapı, yakında yapraklanacak bir dalın üzerinde kendince kabaran bir tomurcuk. Seni defalarca gözlemlediğim üzere öğle yemeği saatini bekledim, en ufak bir esinti bile olmasın diye dikkatle kontrol ettim. Bir yandan da o tuhaf kutuları, tehditkâr içeriklerini düşünüyordum endişeyle.

Son yıllarda neredeyse takıntılı bir biçimde anlatıyordun onları. Aramızda konuklar varsa, senin zarkanatlılar dünyasına ilişkin bu coşkulu tanımlarından sıkılacakları korkusuyla bir süre sonra araya giriyordum. Yal-

nız olduğumuzda arada, “Dinliyor musun beni?” diye sorardın. Ben dalgın bakışlarımla seni onaylarken, sen tam bir hoca hanım edasıyla, “Son söylediğimi tekrar et o zaman!” derdin. İşte o noktada seni kandırmaya kalkardım ama beceriksizliğim seni kahkahalara boğardı.

Ama şimdi pişmanım.

Neden dinlemedim ki seni?

Olasılıkla sık sık içinde salındığım dalgınlık dahilinde ve muhtemel tüm düşünceler arasında olmayan tek şey şuydu: Sen gidecektin ve ben burada, evimizde, senin arılarının velisi olarak geriye kalacaktım.

Belleğimde bazı kısıtlılar beliriyordu ama karmakarışıklılar, onları bir anlam oluşturacak şekilde yan yana dizmem mümkün değildi. Net olan tek bir imge vardı: Alçak sesinle hafiften şarkı söyleyerek o kutulara yaklaşıyordun ve uzun bir sopayla kapağı kaldırmadan önce sanki çocuk odasının kapısındaymişsin gibi tahta duvarı tıklatıyordun.

“İzin var mı?” diye soruyordun ve ancak ondan sonra sükûnet içinde kovanın üzerini açıyordun.

Bir gün, “Neden yapıyorsun bunu?” diye sormuştum sana.

“Çünkü bunu yapmak nezakettir,” demiştin.

“Neden gerekli nezaket?”

“Sen de karanlıkta yaşasaydın, yuvanın ışık seline boğulmasından önce uyarılmak istemez miydin?”

Kaç şekilde eser rüzgâr?

Tek tıkırtının kendi ayak sesin olduğu bir ev ne kadar sessiz olabilir? Denize açıldığında, rüzgâr tekneyi kırbaçlarken, sadece yoğunluğu farklı olan uğultusu seni her an sararken ve kendi sesin dışında tek duyduğun hareket eden nesnelere tıngırtısıysa, nasıl bir sessizlik olur bu? Şiddetli bir rüzgâr, evin duvarlarını döverken odalar dile gelir: kepenkler çarpar, pencere pervazları gıcırda, gi-

zemli köşelerden yaşanmış hayatın sesleri çıkar ve anıların ısrarcı sadakatiyle çevrende dans etmeye başlarlar. Nedir bu vızıltı? Acaba buzdolabından mı? Uzun zamandan beri yağlaman gereken tavan arası kapısının menteşesi midir bu uğursuzca inleyen? Yoksa bir gece kuşunun tekdüze ötüşü veya yan odanın yer tahtaları mı? Sert bir edayla kapıyı ardına kadar açar ve seslenirsin: “Kim o?” Ama yanıt gene sadece rüzgârdan gelir sana.

Ölüler evlerde oturmaya devam eder mi?

Yoksa burada oturan sadece bizim korkumuz mudur?

BAŞKASI OLMAYACAK

Bu evi ilk gördüğümüzde neredeyse enkaz halindeydi. İlk cep telefonlarının ortaya çıktığı günlerdi ve bu bizi gelecek adına neşeyle umutlandırıyordu. İşte elimizdeki telefonla kapının üzerinde asılı ama rengi solmuş tabeladaki emlakçının numarasını çevirdik.

Daha uzaktan gördüğümüzde sen, bir kâhinin keşinliğiyle şöyle dedin: “Evet. İşte bu, hiç şüphem yok.”

“Nasıl böyle emin olabiliyorsun? Belki bir hafta sonra âşık olacağımız bir başka ev bulacağız.”

Başını iki yana salladın. “Hayır, başkası olmayacak. Ne çok küçük ne çok büyük, yeterince arazisi var, kuzey rüzgârlarına kapalı, ufku açık, her daim güneş alır. İnsanı neşelendiren çalılara yakın bilge ağaçlar var.”

Başka kimsenin göremediği şeyleri görmek kendine özgü özelliklerinden biriydi. Emlakçıya şunu söyleme düşüncesi bile beni ürpertiyordu: “Evi alıyoruz çünkü bilge ağaçları var.” Sağduyumun verdiği güçle şunu söylemeye cüret ettim: “Yapacak çok işi var gibi geliyor.”

Ama sen çoktan odaları belirlemeye başlamıştın bile. Şurası çalışma odan olacaktı, yanı yatak odamız, sonra mutfak ve banyo. Günün birinde gelecek olan torunlar için kuracağımız salıncağın yeri bile bahçede belliydi.

Zaman, Sonsuzluk'un bir kırıntısından başka bir şey değil ve biz bakışlarımızı bu kırıntıdan kaldırmazsak ölümden korkmayan bir hayatın yoğunluğunu asla yaşayamayız.

Denizlerin, rüzgârların ve yağmurların bir araya getirdiği; zamanın savurduğu ve birleştirdiği iki insan: Biri denizlere âşık, düzenli bir hayata sahip, sakin Andrea, ötekisi dağlara tutkun, hayata ve dünyaya karşı merakını hiç kaybetmemiş, yüksek idealler ve mükemmeliyet arayışındaki Edith. Andrea mükemmel hayat bozuyandaki eksik parçacığın huzursuzluğuyla kavrulur, Edith ise fırtınalı bir denizle cembellesirken güvenli bir limana sığınma fikrini ısrarla reddeder. Geleceğim hayatın her zamanki şaşkınlığıyla bir araya getirdiği bu iki insan için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Zira hayat zaten bazen sakin okyanuslara açılmak, rüzgâra direnmek ya da kimi zaman onunla beraber esmeye karar vermek, bir kasırgada çalkalanmak, bazen sisi bir örtü gibi üzerine örtmek, suya tutsak kalmak veya yollarda ruhundaki düğümleri çözmek değil midir?

Susanna Tamaro bu romanında okuru hayat, aşk, sevgi, keder, kader, yas ve kayıp gibi insanlığın en temel meseleleri ve kaygılarına hakkında birlikte düşünmeye davet ederken kadın erkek ilişkisinin, ebeveyn çocuk ilişkisinin, ışık ile karanlığın, gerçek ve belirsizliğin sınırlarında geziniyor.

#katler #yas #kayıp #aşk #hayat #yolculuk #iraile #karşılıklar #uyum

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4924-7

9 789750 749247